

ordentlig eller overordentlig, skal kunne gøre Ansvar gældende mod vedkommende skattepligtige.

Den næste Bestemmelse angaar dem, der kunde tænkes ved en Rejse til Udlandet at ville unddrage sig den overordentlige Indkomstskat. Finansministeriet har faaet nogle Meddelelser, hvorefter der skal være nogle Folk, særlig paa Fyn, som har tjent mange Penge, og som nu skal have Planer om at nedsætte sig i andre Lande, hvorved de vel mener at kunne slippe billigere med Hensyn til Skat, i alt Fald undgaa den danske Skat. Det er naturligvis i og for sig umuligt at forhindre, at Folk ved Bortrejse unddrager sig Skat. Ifølge den gældende Lov er en Mand, der forlader Landet, kun skattepligtig for det Skattehalvaar, som gaar til Ende efter hans Bortrejse. Nu foreslaas det her, at naar en Mand paa Grund af Bortrejse eller af andre Grunde ikke er blevet ansat til Skat for de 3 Skatteaar 1915—16, 1916—17 og 1917—18 — det foregaaende, det nuværende og det følgende Aar, for hvilke Aktieselskabsbeskatningen o. lign. kommer til Anvendelse —, skal Finansministeren, naar saadant oplyses, være berettiget til at bestemme, at vedkommende sættes i Skat og betaler Indkomstskat for den Tid, som det kan dreje sig om. Det vil sige, at hvis Manden vender tilbage til Landet, ifalder han Skat, eller ogsaa, hvis Manden har Ejendom eller lignende her i Landet, kan der ved almindelig Udpantning opkræves Skat, og dette skal baade gælde den overordentlige Indkomstskat og den almindelige Skat. Dernæst er der den Bestemmelse, at Indenrigsministeren kan bestemme, hvorvidt den paagældende Mand skal ansættes til kommunal Skat for disse Aar.

Endvidere foreslaas der Bestemmelser om, hvorledes der skal forholdes, hvis et Aktieselskab opløses. Man kan tænke sig Aktieselskaber opløse sig for derved at undgaa Aktiebeskatningen. Dette kan man i og for sig ikke forhindre, Aktieselskaberne har Lov til at opløse sig, og som det nu er, modtager ingen Besked om, at det er sket. Der skal ikke foreligge nogen officiel Erklæring om, at Aktieselskabet er opløst. Det foreslaas da i dette Lovforslag, at Finansministeriet herefter skal have Underretning om Opløsningen, og at Undladelse deraf kan medføre en meget høj Bøde, nemlig op til 100,000 Kr. Hvis man undrer sig over, at Bøden er sat saa højt, vil jeg dertil sige, at det kunde betale sig for vedkommende i adskillige Tilfælde — jeg

skal ikke komme ind paa, hvilke det er — at betale f. Eks. 10,000 Kr., idet man dermed vil slippe billigere, end om man ved en Lovbestemmelse som den, her foreslaas, kom til alligevel at betale overordentlig Indkomstskat. Det foreslaas nemlig her, at den overordentlige Indkomstskat skal betales af Selskabet lige indtil Opløsningen. Derved vil man have undgaaet en saadan Unddragen sig Skatten, som kunde finde Sted ved Opløsningen.

Til sidst skal jeg af disse Forsigtighedsregler, som jeg maaske tør kalde dem, nævne den, at hvis et skattepligtigt Selskabs Erhvervsvirksomhed overgaar til et andet skattepligtigt Selskab, betragtes det første Selskab som — hvad skal jeg kalde det — værende til Stede endnu for det andet, saaledes at det andet Selskabs Regnskabsaar og Indkomst sættes i Forhold til det første Selskabs.

Alle disse Regler er udarbejdede af Finansministeriet for at forhindre, at lydige Skatteborgere ved Tilfældigheder eller ved Handlinger, som i og for sig paa ingen Maade er lovstridige, skulde komme i den Ubehagelighed at unddrage sig den overordentlige Indkomstskat.

Dermed skal jeg tillade mig at anbefale dette Lovforslag til det høje Tings Velvillie.

Formanden: Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet har Ordet for at fremsætte det anmeldte Lovforslag.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Keiser-Nielsen): Det Lovforslag, jeg skal have den Ære at fremsætte for det høje Ting, angaaer *Lønninger til adskillige under Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet hørende Tjenestemænd*. Lovforslaget fremkommer paa en Maade efter Aftale mellem Ministeren og Finansudvalget. Det er fra alle Sider i Finansudvalget og ogsaa af mig anerkendt, at de Tjenestemænd og Institutioner, der her er Tale om, har et moralsk Krav paa at faa en Lønforbedring, som det er vanskeligt at udsætte længere. Det kunde naturligvis synes betænkeligt under de nuværende Forhold at fremsætte en saa stor Lønningslov, og man maatte derfor ogsaa forudsætte, at naar man gjorde det, var der Enighed i alle Rigsdagens Partier om, at der virkelig her forelaa et moralsk Krav, som maatte imødekommes. Jeg har ogsaa modtaget Skrivelser fra alle Partier, der billiger, at et saadant Lovforslag fremsættes, og til-